

Mit brev til de børnesagkyndige :

Kære Børnesagkyndige selskab

Jeg vil gerne i dialog med jer om, hvordan højkonflikt-skilsmisser fremover kan udredes bedre. Jeres nuværende undersøgelser er ikke gode nok.

Vi er et netværk for psykopati- og stalkingramte. I netværket er 1200 forældre og halvvoksne børn. Både de voksne og børnene er ufrivillige parter i en højkonflikt-skilsmisse, hvor en psykopatisk forælder har ført krig i årevis.

Ingen af børnene har oplevet at den børnesagkyndige gennemskuede karakterafvigeren.

Ved sammenligning af mere end 200 undersøgelser opdagede vi, at ingen af de børnesagkyndige realitetstestede forældrenes informationer, og kun to af mere end 200 frarådede samvær pga. nedsat forældreevne hos psykopaten.

Eventuelle oplysninger om vold, psykopati, seksuelle overgreb eller posttraumatisk stress blev vendt imod den bekymrede forælder som "manglende samarbejdsevne" eller "nedsat forældreevne pga. ptsd". Ikke en eneste børnesagkyndig tog muligheden for familievold i betragtning.

Som følge heraf har 14 af forældrene i netværket taget fængselsstraf i fogedretten for ikke at udlevere børnene, og andre levet i midlertidig sikkerhed i Sydamerika, Asien, Afrika, vores nordiske nabolande og rundt om i venners og bekendtes sommerhuse og kolonihavehuse med deres børn.

Det er ikke rimeligt, at fornuftige, lovlige og veluddannede forældre får smadret børnenes og deres egne liv, fordi jeres medlemmer ikke kan deres håndværk.

Vi vil gerne i dialog. Vi ved, at opdraget i de børnesagkyndige undersøgelser er utilstrækkeligt i sager om psykopati, misbrug og incest. Det er en pseudo-sikkerhed, at psykologen tager 3 samtaler med hver forælder og observerer forælder-barn i 2 x 1-2 timer.

Undersøgelsen "Med barnet som gidsel - stalking af mødre" af professor Ask Elklit (2013) dokumenterer, at 77% af de forældre, som skal udlevere deres børn til samvær, selv om de er bekymrede, får posttraumatisk stress. De fleste mister tilknytningen til arbejdsmarkedet i en årrække eller varigt.

Forældrene oplyser anonymt i undersøgelsen, at børnene i gennemsnit tilbringer 1/3 af barndommen på samvær hos den far, som har øvet familievold og forfølger børnenes mor. Forældrene oplyser i undersøgelsen, at de børnesagkyndige ikke har hjulpet dem og børnene.

Jeg vil gerne, hvis I fastholder, at jeres undersøgelser er gode nok, bede om en forklaring på, hvordan I kan gennemskue en psykopat eller en alkoholiker og give børnene og de bekymrede forældre retssikkerhed efter så kortvarig observation?

Jeg vil gerne vide, hvorfor I ikke finder anledning til at gå i dybden, når den ene forælder er bange for den ene forælder, har udviklet posttraumatisk stress som følge af samlivet eller ekspartnerstalking, eller når den ene forælder fortæller graverende og voldsomme ting om stalking (evt. i form af talløse rets- og klagesager), vold, seksuelle overgreb mod børn, psykisk vold med indespærring og kvælertag?

Jeg vil gerne vide, hvorfor ingen undersøger, om børnene har traumer og kan tåle samvær?

Jeg er tidligere præst og jurastuderende. Jeg fik 10 i familieret på dokumentere, at man ikke kan stoppe samvær med en voldelig eller alkoholiseret forælder. Den eneste nødbremse ifht. samvær er, at barnet er ødelagt eller stort nok til at sige fra, eller at en børnesagkyndig fraråder samvær.

I er altså barnets eneste "advokat".

Der er kun 800 samværsstop årligt, selv om ti gange så mange forældre søger samvær stoppet. Tallet virker meget lavt, i forhold til at over 100.000 danskere (ca. 1-3% af befolkningen) har psykopatiske træk og mere end 200.000 danskere er misbrugere af alkohol eller stoffer.

De fleste samvær stoppes, fordi børnene er store og selv stopper kontakten til én af forældrene.

Min datter er én af dem. Ti børnesagkyndige psykologer har tilrådet samvær, mens hun blev stadig mere ødelagt. Jeg måtte i fængsel i 2010 for ikke at udlevere hende, og kommunen måtte anbringe hende uden for hjemmet i 2012 for at beskytte hende, fordi alle børnesagkyndige sagde, at samvær var godt for hende.

I 2013 vurderede den kommunale ankestyrelse, fogedretten og Østre Landsret, at det vil være til alvorlig fare for min datters trivsel og udvikling at udlevere hende til hendes far.

En teenagepige i netværket var igennem 5 børnesagkyndige undersøgelser, inden hun fik polititilhold mod sin far og droppede kontakten. Hun siger, at hver eneste dag hos ham hele barndommen føltes som en børnebortførelse.

En anden teenagepige i netværket er rystet over, at den børnesagkyndige i statsforvaltningen "købte alt hvad min far sagde", og ikke troede på barnet, som fortalte, at hun var bange, når hendes far kørte spritkørsel med hende og låste hende inde. Selv om hun sagde samværet med sin far fra som 13-årig, bliver hendes lillesøster stadig tvunget til samvær.

Et par tvillinger endte hos en mor med borderline-psykopati, fordi den børnesagkyndige vurderede hende mest velegnet. De er nu 14 år gamle og har fravalgt al kontakt med moderen, som skoldede og seksuelt misbrugte den ene af tvillingerne.

Jeg har mange flere lignende sager. Over 200, faktisk. Alle med flinke børnesagkyndige psykologer fra jeres selskab, som ikke ville "berøve børnene retten til en far og en mor."

Med venlig hilsen Sidsel Lyster

P.S. Her er vores svar til folketingets socialudvalg, som spørger:

Spørgsmål 6: Hvorfor er børnesagkyndige undersøgelser ikke den bedste måde at inddrage børnene i skilsmissegager?

To psykologer i vores netværk svarer: Børnesagkyndige psykologer er eksperter i børn. De er uddannet i børns udviklingsstadier, trivsel mv. og er ikke specialuddannet til at se på voksenadfærd.

Ofte får den børnesagkyndige som opdrag, ved samme lejlighed som den børnesagkyndige undersøgelse, at være opmærksom på om en af forældrene lider af en personligheds- eller adfærdsforstyrrelse (eksempelvis psykopati eller overgrebsadfærd). I sådan en situation bør børnepsykologerne straks meddele, at det ligger uden for deres fagområde at vurdere om en voksen person lider af en personlighedsforstyrrelse.

Børnesagkyndige undersøgelser går til lavestbydende. De fleste seriøse psykologer siger nej til at lave børnesagkyndige undersøgelser for statsforvaltningen, da de ikke vil eller kan lave en seriøs lødlig undersøgelse på de vilkår og til den pris, som statsforvaltningens og rettens børnesagkyndige udbyder sig til.

Kun en psykiater kan på- eller afvise en psykopatisk diagnose. En psykiater forsøger at lave en historik på den pågældende person, bla. ved at indrage "vidner", undersøge dennes opvækst (familieforhold og skolegang), tidligere arbejdsforhold, samliv/ægteskab etc. En samtale udelukkende med den dyssoziale person giver kun et manipuleret og løgnagtigt billede, der ikke kan bruges til ret meget hvis den står alene.

De børnesagkyndige gør det stik modsatte af en psykiater. De vil ikke bruge vidner og fortiden tæller /inddrages ikke. De ønsker kun at inddrage det, de selv ser og det, den dyssoziale selv ønsker at bidrage med.

De børnesagkyndige, der bruges i Statsforvaltningen, udpeges af et udvalg af børnesagkyndige. Dette udvalg lægger ikke vægt på tidligere vold i parforholdet, da barnesynet i "de børnesagkyndiges selskab" er, at barnet har ret til begge forældre.

I princippet har psykologerne frie hænder. Ingen følger op på kvaliteten af deres arbejde. Der følges ikke op på barnets trivsel et halvt år efter statsforvaltningens afgørelse, så man kan se, om den børnesagkyndige har foretaget en korrekt vurdering, og om barnet har det godt.

De ledere i statsforvaltningen, der evt. laver "stikprøveundersøgelser" på de børnesagkyndiges arbejde, er ikke selv psykologer og har ingen ekspertviden i vold.

De børnesagkyndiges arbejde er vejledende og det er op til Statsforvaltningen om de vil følge anvisningerne. Det vil sige at ansvaret ikke kan placeres hos de børnesagkyndige.

Statsforvaltningen baserer deres beslutninger på de børnesagkyndige undersøgelser, så de mener også at være uden ansvar eftersom de ikke selv har lavet undersøgelse.

Selv om der skulle være en børnesagkyndig, der ser de psykopatiske træk hos en eller begge forældre, må de ikke skrive dette i rapporten, da de ikke er psykiatere, og det ligger i deres opdrag, at forældrene er ligeværdige, og at den børnesagkyndige ikke må tage parti. Den børnesagkyndige må kun beskrive, hvordan det er hos mor og far, og hvad børnene har sagt.

Som jura-uddannet kan man ikke læse psykologsprog, selv om psykologen føler, at psykopatien er – indirekte – skåret ud i pap i adfærds- eller samspilsbeskrivelsen. Derfor falder undersøgelserne imellem to stole, hvor begge forældre bebrejdes konflikterne og barnets mistro.

Ikke engang en psykolog, som laver tests, må lave diagnoser. En psykolog, som står med en psykologisk testning af en uegnet forælder, kan skrive ting som "Når hun er i ro, er hun inden for normalområdet". Det kræver en særdeles kyndig jurist at læse ud af sådan en beskrivelse, at forælderen bliver livsfarlig i stressede situationer.

Børnesagkyndige kan altså ikke komme med præcise anbefalinger, men mere en "landskabsbeskrivelse" eller et "øjebliksbillede". Og den børnesagkyndige skal beskrive mange sider om et par timers observation. Der kommer ikke deciderede konklusioner, så der er frit slag for juristen til at træffe nærmest en hvilken som helst afgørelse baseret på dette nænsomt og vagt formulerede "landskab".

Hvis psykologen har erfaring og uddannelse inden for psykiatri og er vant til at diagnosticere karakterafvigelser og personlighedsforstyrrelser, kan forældrenes samspil med barnet observeres. Der bør dog være to psykologer eller en psykolog og en psykiater – så er der skærpede omstændigheder, og begge fagpersoner vil, hvis de ikke kender hinanden, gøre deres bedste.

En børnesagkyndig, som ikke kender barnet og dets normale reaktioner i trygge omgivelser, giver en falsk tryghed med sine "samspilsundersøgelser". Den børnesagkyndige kan ikke læse et barn, han/hun ikke kender. F.eks. er mange voldsramte børn overtilpassede og tilsyneladende glade i den voldelige forælders selskab.

Der er også usikkerhedsfaktorer ved samspilsundersøgelsen, f.eks. influenza eller hvem børnene sidst har været hos.

Ofte er den sagkyndige specialist i klinisk psykologi. Det er fagfolk, der normalt arbejder med forskellige former for psykologisk terapi i forhold til en patient. Terapiens opgave er at hjælpe patienten til at ændre sin negative kognitive tilstand. I sådan en sammenhæng er det ligegyldigt, om patientens beskrivelser af sit liv er sandheden eller blot en indre oplevelse.

I retssystemet finder vi igen de samme kliniske psykologer, men nu som sagkyndige psykologer. I sådan en situation, vil parterne være interesseret i at fremhæve deres egne positive færdigheder og modpartens negative færdigheder. Allerede her er forskellen til en hverdag med klinisk terapi betydelig.

Dermed bliver den sagkyndiges rolle fundamentalt forskellig fra terapeutens rolle.

Sandheden er helt afgørende for at kunne sige noget fagligt i afgørelsessager.

I de sager om forældremyndighed hvor man har at gøre med misbrugere eller psykopater, kan den børnesagkyndige nemt gå grueligt galt i byen, da disse personlighedstyper er specialister i at give et falsk billede af virkeligheden.

Mange børnesagkyndige undersøgelser er dårligt lavet: partiske, konkluderende og uden realitetstestning af parternes forklaringer. Beskyldninger om vold, misbrug og personlighedsforstyrrelser affejes uden nærmere undersøgelser.

Døgnovervågning i familiehuse i længere tidsrum giver et mere retvisende billede af psykopater og alkoholikere end kortere samspilsundersøgelser, da en misbruger eller psykopat kan udvise normal adfærd i kortere tidsrum under overvågning.

Selskab for børnesagkyndige svarer:

Til Sidsel Lyster

Svar på din henvendelse fra d. 2. januar 2017 og d. 26. april 2017. Vi beklager, at vi ikke tidligere har svaret på din henvendelse af 2. januar 2017

Vi har i Styrelsen for Børnesagkyndig Psykologer gennemlæst dine henvendelser vedr. De Komplekse Skilsmisser.

Ud fra din/jeres henvendelse kan vi se, at I ønsker en dialog omkring de komplekse skilsmissesager. Vi vil gøre opmærksom på, at det ikke vil være muligt at indgå i en dialog omkring dette. Vi er i styrelsen meget opmærksomme på netop disse sager, og der bliver gjort et stort og grundigt stykke arbejde i sager, hvor der kan være mistanke om personlighedsforstyrrelse, andre psykiske forstyrrelser, vold, misbrug eller andre ting, der kan skade relationen mellem forældre og barn/børn.

Der er på området for børnesagkyndigt arbejde en vejledning, som bliver anbefalet anvendt, når der skal foretages børnesagkyndige undersøgelser, denne beskriver hvilke områder der som minimum skal undersøges, og samtidig modtager alle psykologer der arbejder på området et opdrag fra Statsforvaltningen eller Retten, der skal følges ved undersøgelsen.

Alle børnesagkyndige undersøgelser fokuserer på barnets perspektiv, og den fokuserer på begge forældres situation., og den belyser relationen mellem begge forældre og barnet/børnene. Komplekse skilsmissesager kræver stor faglighed, som alle psykologer i selskabet besidder. Der anvendes ofte supervision på de enkelte sager, således at der ikke overses vigtige og afgørende elementer ved undersøgelserne.

DU/I beskriver i dit indlæg, at der ønskes en drøftelse af undersøgelsesernes kvalitet, da du/I mener, at undersøgelserne er mangelfulde, og at de bærer præg af manglende viden. Vi må bede dig om at rette henvendelse til lovgivere og eller psykolognævnet såfremt du/I finder, at kvaliteten ikke er i orden, eller hvis I fremadrettet ønsker andre vejledninger/retningslinjer for de børnesagkyndige undersøgelser.

Venlig hilsen

Styrelsen for Børnesagkyndige Psykologer